

آینده نفت واولویت امروز ایران

طبیعتا با کشف ذخایر جدید، این زمان طولانی‌تر نیز خواهد شد.
بنا توجه به آنچه گفته شد و با درنظرگرفتن بازار عرضه و تقاضای نفت خام در دهه‌های آتی، فعالیت‌های توسعه‌ای و نرخ تخلیه مخازن که امروز در کشور شاهد آن هستیم، متناسب با روند جهانی نیست و در آینده جایگاه مناسبی را برای ایران در جامعه بین‌الملل رقم نخواهد زد.
این نگرانی جدی وجود دارد که زمانی در حدود سه دهه دیگر فرا برسد که نفت در مخازن کشور وجود داشته باشد؛ ولی استخراج آن با محدودیت‌های زیست‌محیطی مواجه شده و از توجیه اقتصادی کمی برخوردار باشد.
این به آن معنی است که ممکن است ما و نسل‌های بعد برای همیشه فرصت استفاده از بخشی از ذخایر نفتی کشورمان را از دست بدهیم؛ بنابراین رویکرد تأخیر در برداشت نفت و نگهداری این ثروت در زمین، از ضمانت اجرایی کافی برای بهره‌مندی نسل‌های آتی برخوردار نیست.
رویکرد استراتژیک باید در صیانت از ثروت حاصل از نفت، به جای صیانت از خود نفت قرار گیرد.
بنابراین به یک تفاهم ملی در سطح تصمیم‌سازان و تصمیم‌گیران -که اتفاقاً پرتعداد هم هستند- نیاز مبرم داریم تا جهت حرکت توسعه‌ای کشور و در سایه آن جهت توسعه نفت را مشخص و تثبیت کنیم.
متأسفانه حصول چنین تفاهمی آسان نیست و نبود آن موجب تششت فکری مدیران و کارشناسان، سردرگمی در تصمیم‌گیری‌ها، ایجاد اصطکاک در امور اجرایی و استهلاك سرمایه‌های انسانی کارآمد کشور می‌شود.
همچنین با درنظرگرفتن متوسط عمر میادین نفتی، فرصت زیادی برای تصمیم‌گیری درباره روند برداشت و توسعه نفت در اختیارمان نیست و با گذشت زمان، فرصت اتخاذ تصمیمات محدود و محدودتر می‌شود.
پیش‌نویازم رسیدن به چنین تفاهمی این است که توجه به آینده با درنظرگرفتن واقعیت‌های کشور و تمرین ذهنی دراین‌باره، برای تصمیم‌سازان و تصمیم‌گیران به عادت بدل شده تا به‌مرور تصویری روشن، جامع و یکپارچه از افق پیش‌رو در ذهن‌شان شکل گیرد و می‌توان امیدوار بود که آنان افزایش تولید نفت و فعالیت‌های توسعه‌ای مرتبط با آن را حقیقتاً به‌عنوان یک ضرورت و اولویت ملی دیده و در راستای برطرف‌کردن عوامل ممانعت‌کننده و تقویت عوامل تسریع‌کننده قدم بردارند.
دراین‌صورت به سه حوزه اصلی باید توجه حادثگرى کنند:
اول توسعه بخش بالادستی نفت با توجه به ریسک‌های زیاد و هزینه‌های بالا به‌شدت به سرمایه‌گذاری‌های کلان نیازمند است؛ بنابراین باید سرمایه‌گذاری در این بخش به یکی از جذاب‌ترین حوزه‌های سرمایه‌گذاری در کشور، به‌ویژه برای سرمایه‌گذاران ایرانی و در راس آنها بخش خصوصی تبدیل شود، این‌گاه منابع سرمایه‌ای مختلف، حتی سرمایه‌های سرگردان، به‌مرور به سوی این بخش سرازیر می‌شوند.
درعین‌حال هرگاه که شرایط سیاسی بین‌المللی اجازه دهد، باید به جذب سرمایه‌های خارجی توجه جدی کرد.
دوم آنکه هرگاه مقدور باشد، باید از طریق تعامل بین‌المللی حداکثری از ظرفیت‌های جهانی برای جذب فناوری‌های نو و یادگیری روش‌های برتر مدیریتی بهره برد؛ اما در کنار آن، بهره‌برداری از ظرفیت و توان مدیریتی، فنی و اجرایی داخل کشور نیز بسیار حائز اهمیت است.
توجه به توان داخلی، در زمان حاضر که برای تعامل بین‌المللی با محدودیت‌هایی مواجهیم، بیش ازپیش اهمیت یافته است.
شرکت‌ها، مؤسسات و متخصصان کشور از ظرفیت‌های بسیار خوبی برخوردارند؛ هرچند این ظرفیت‌ها پرآکنده بوده و نیاز به ساماندهی دارد.
سوم آنکه زیرساخت‌های اداری و مقرراتی کشور، به‌هیچ‌وجه متناسب توسعه کشور نیستند.
مقررات متعدد، مبهم، متضاد و ناکارآمد، بوروکراسی گسترده و دست‌وپاگیر، فرایندهای اداری طولانی و نفس‌گیر، روزمرگی مدیران و مشغولیت آنها به خرده‌ریزهای اداری فرایند توسعه به‌هنگام متوازن و پایدار را کمرق می‌زدند و محدود می‌کند.
سبک‌کردن مقررات و چابک‌سازی فرایندها در توسعه نفت از مهم‌ترین اقدامات است.

خسارت جان‌باختگان سانه‌بویننگ با کیست؟

بر فرض وجود بیمه‌نامه راجع به مسافران، بیمه‌گر متعهد می‌شود غرامت‌های ناشی از صدمه جانی، جرح بدنی، نقض عضو یا فوت مسافران را که قانوناً بر عهده بیمه‌گذار (شرکت هواپیمایی) است، جبران کند.
این‌گونه بیمه‌نامه‌ها در مراحل ورود به هواپیمای، طول‌پس‌روا تا هنگام خروج از پوشش می‌دهند.
چنانچه شلیک موشک از مصادیق جنگ باشد، تردیدی نیست که متصدی حمل‌ونقل مسئول نیست، اما ممکن است حادثه جنگ را برای بدنه هواپیما و خسارات وارده‌شد بر مسافران خریداری کرده باشد.
با این توضیح که در بسیاری از بیمه‌نامه‌ها کلوزی موسوم به کلوز AVN-48B وجود دارد که برخی از خسارات را پوشش نمی‌دهد که از جمله آنها می‌توان به خسارت ناشی از جنگ و هواپیماریابی اشاره کرد.
بنابراین برای رفع این مشکل، متصدیان حمل‌ونقل با الحاق کلوز AVN-51 که مختص بیمه بدنه هواپیما است، صرفاً خسارات ناشی از هواپیماریابی و بعضی موارد نظیر اغصاب، خرابکاری و... را تحت پوشش قرار داد.
درباره بیمه مسئولیت مدنی نیز چنانچه متصدی کلوز AVN-52 را که مخصوص بیمه مسئولیت هواپیماست، خریداری کرده باشد تمامی خطرات استثنائده در کلوز AVN-48B مجدداً تحت پوشش بیمه قرار می‌گیرد.
در مجموع، بر فرض وجود کلوزهای فوق، شرکت‌های بیمه پرداخت‌کننده خسارت حق دارند از باب قائم‌مقامی به دولت ایران مراجعه کرده و خسارت پرداختی را مطالبه کنند.

شرق: بانک‌های ناسالم و به‌اصطلاح بانکی«بد»، سال‌هاست با وجود اینکه به بحران نظام بانکی تبدیل شده‌اند اما به کار خود مانند گذشته ادامه می‌دهند؛ بانک‌ها و مؤسسات خصوصی‌ای که تجلی «بدی» آنها را در پرونده‌های فساد هزارمیلیاردی از بانک سرمایه‌گرفته تا مؤسسات مالی و اعتباری همچون مؤسسه ثامن‌الحجج دیده‌ایم.
بانک‌ها و اعضای هیئت‌مدیره‌ای هم در این میان هستند که هرچند از لحاظ قضانی به ایستگاه آخر نرسیده‌اند اما صورت‌حساب‌های مالی کثونی آنها از آینده تاریکی خبر می‌دهد.
مرکز پژوهش‌های مجلس گزارشی درباره بررسی لایحه بودجه ۹۹ در بحث انتشار اوراق بدهی منتشر کرده است که در میان خطوط این گزارش می‌توانیم مواردی از بدهبستان‌های بانکی را مشاهده کنیم.
بانک‌های خصوصی و مؤسسات برای پوشاندن کسری‌ها و در واقع ورشکستگی خود دست به دامن بانک مرکزی هستند و اضافه‌برداشت‌های آنها از بانک مرکزی بالاترین میزان بدهی اسمال را ثبت کرده است.
بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری در مجموع ۱۲۱ هزار میلیارد تومان بدهی(در پایان آبان ۹۸) به بانک مرکزی دارند که از این میزان ۹۰ هزار میلیارد تومان مربوط به اضافه‌برداشت از بانک مرکزی است.
حدود ۲۰ درصد از مجموع اضافه‌برداشت‌ها به بانک سرمایه اختصاص دارد؛ بانکی که مرکز پژوهش‌های مجلس از آن به عنوان بانک خصوصی ناسالم نام برده است.
جالب اینجاست که بانک مرکزی بابت این اضافه‌برداشت‌ها هیچ‌گونه وثیقه‌ای هم از این بانک‌ها و مؤسسات دریافت نکرده است.

به گزارش «شرق»، اضافه‌برداشت بانک‌ها به‌سادگی به معنای بدهکارشدن بانک‌ها به بانک مرکزی و ناتوانی از تسویه بدهی است و این ناتوانی، به‌طور خودکار به‌عنوان اضافه‌برداشت ثبت می‌شود.
اضافه‌برداشت به این معناست که بانک‌ها می‌توانند برای جبران کمبود نقدینگی و چرخاندن چرخ گردش مالی خود، از بانک مرکزی پول برقدرت برداشت کنند.
هر چند برای بازپرداخت آن سود ۳۴درصدی در نظر گرفته شده است اما حجم انباشت بدهی بانک‌ها نزد بانک مرکزی به‌خوبی نشان می‌دهد این برداشت‌ها به تسختی و به‌تدریج و با افت ارزش پول به حساب بانک مرکزی بازمی‌گردد یا همچنان به‌عنوان مطالبات معوق بانک مرکزی باقی می‌مانند.
این برداشت‌ها از بانک مرکزی که بدون هیچ وثیقه و ضمانتی هم صورت می‌گیرد، به جز آثار تورمی شدید که دربر دارد (به علت افزایش حجم نقدینگی و پایه پولی)، پول پرقدرت بانک مرکزی را هم به جیب بانک‌ها یا به‌گفته کارشناسان مرکز پژوهش‌های مجلس، در دست نگاهداران مالی (بانک‌ها) می‌ریزد بدون اینکه از سود این منابع عمومی، تسوه مردم

برخوردار شوند؛ سود آن انحصاراً در دست بانک باقی می‌ماند و آنها با بی‌انضباطی مالی به تعمیق بحران نظام بانکی دامن می‌زنند.
وقتی بانک‌ها راحت بتوانند بانک مرکزی را متقاعد کنند که با کمترین جریمه برای آنان پول چاپ کند، معنایش این است که هزینه کارایی‌نداشتن سیستم بانکی را مردم باید با تحمل تورم افسارگسیخته بپردازند.
به عبارت دیگر، برداشت‌های اضافی بانک‌ها در قسمت‌های مولد و تولیدی کشور هزینه نشده و خود عاملی برای افزایش تورم کشور بوده است.
طی دوره شش‌ساله از خرداد ۱۳۹۲ تا آبان ۱۳۹۸ بدهی بانک‌ها به بانک مرکزی از ۵۳ هزار میلیارد تومان به ۲۰۸ هزار میلیارد تومان افزایش یافته و میزان بدهی بانک‌های خصوصی و مؤسسات به ۱۲۱ هزار میلیارد تومان رسیده است.

بدهی بانک‌ها به بانک مرکزی شامل اصل و سود خطوط اعتباری، اصل و وجه التزام اضافه‌برداشت‌ها، اصل و کارمزد سپرده‌های بانک مرکزی نزد بانک‌هاست.
داده‌های بانک مرکزی نشان می‌دهد جمع مانده بدهی شبکه بانکی به بانک مرکزی در پایان آبان‌ماه اسال به ۲۰۸ هزار میلیارد تومان رسیده است و در خرردادماه سال ۹۲ این رقم حدود ۵۳ هزار میلیارد تومان بود.
جالب اینجاست که در سال ۹۲ از این حجم بدهی، حدود دو هزار میلیارد تومان مربوط به بدهی ۱۹ بانک خصوصی وقت بود اما حالا بعد از گذشت تقریباً هفت سال و پیش‌روی سیاست‌های بانکی در دولت یازدهم و دوازدهم جمع مانده بدهی بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری به ۱۲۱ هزار میلیارد تومان رسیده است.
از این حجم بدهی حدود ۹۰ هزار میلیارد تومان آن مربوط به اضافه‌برداشت‌های این بانک‌ها و مؤسسات از بانک مرکزی است و ۲۴ هزار میلیارد تومان

اقتصاد

«شرق» از بار سنگین بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری بر دارایی‌های مردم گزارش می‌دهد

برداشت‌های بدون وثیقه

تهران

علی شیریندل، مدیران

از آن هم مربوط به خطوط اعتباری است که بانک مرکزی برای آنها باز کرده اما این بانک‌ها و مؤسسات هنوز اصل و سود آن را به حساب بانک مرکزی واریز نکرده‌اند.
عدد ۹۰ هزار میلیارد تومان بدهی بانک‌های خصوصی و مؤسسات به خاطر اضافه‌برداشت را در کنار بدهی بقیه بانک‌ها که می‌گذاریم، انتقال زیان در این بانک‌ها به بانک مرکزی را بهتر درمی‌یابیم که درواقع از منابع و دارایی‌های عمومی نزد بانک مرکزی برای جبران زیان خود و البته سرپا نگه‌داشتن سود خود از تزیاق می‌کنند.
بانک‌های دولتی تجاری حدود دو هزار میلیارد، بانک‌های دولتی تخصصی هزار میلیارد و بانک‌های خصوصی‌شده شش هزار میلیارد اضافه‌برداشت از بانک مرکزی داشته‌اند و بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری ۹۰ هزار میلیارد تومان.
بانک‌های دولتی تخصصی، به‌خاطر خطر اعتباری دریافتی (۶۲ هزار میلیارد تومان) و بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری غیربانکی به خاطر اضافه‌برداشت، بیشترین بدهی را به بانک مرکزی دارند.
البته ۵۲ هزار میلیارد تومان از ۶۲ هزار میلیارد تومان خطوط اعتباری بانک‌های دولتی تخصصی صرفاً مربوط به خط اعتباری مسکن مهر و متعلق به بانک مسکن است.
بخش درخور توجهی از اضافه‌برداشت‌های بانک‌های خصوصی نیز مربوط به چند بانک و مؤسسه اعتباری غیربانکی خصوصی ناسالم است؛ به‌عنوان مثال صورت‌های مالی بانک سرمایه نشان می‌دهد که مانده اضافه‌برداشت این بانک به میزان ۱۹ هزار میلیارد تومان؛ یعنی حدود ۲۰ درصد کل اضافه‌برداشت‌ها بوده است.

برداشت پول بر قدرت بدون وثیقه

کارشناسان معتقدند یکی از لوازم ضروری حکمرانی پولی، قاعده‌مندکردن تعامل بانک‌ها با بانک مرکزی است و همه بانک‌های مرکزی در این راستا، قواعد

دقیقی تعریف می‌کنند.
اساساً قواعد ناظر به بازار بین‌بانکی شامل تعریف کريدور نرخ سود بین‌بانکی، عملیات بازار باز و شرایط دریافت تسهیلات آماده را باید در این چارچوب تعریف کرد.
ازجمله شرایط دریافت تسهیلات آماده یا همان تسهیلات نقدینگی کوتاه‌مدت بانک‌ها از بانک مرکزی (در قالب خطوط اعتباری یا اضافه‌برداشت)، تودیع وثیقه نقدشونده و بدون ریسک است، اما جالب است که این حجم عظیم از اضافه‌برداشت‌ها از بانک مرکزی و درواقع دست‌انداختن بانک‌های خصوصی و مؤسسات اعتباری در جیب اموال عمومی که متولی نگهداری آن بانک مرکزی است، بدون هیچ ضمانت بازگشتی اتفاق می‌افتد.
بانک مرکزی ایران تاکنون چنین الزامی وضع نکرده و خطوط اعتباری و اضافه‌برداشت بانک‌ها از بانک مرکزی بدون وثیقه اتفاق افتاده است.

حالا دولت تصمیم گرفته به واسطه تصویب لایحه بودجه ۹۹، از بانک‌ها به‌عنوان وثیقه‌ه اوراق مالی بخواهد؛ یعنی آنها با خریداری اوراق، بتوانند برای برداشت نزد بانک مرکزی اوراق به وثیقه بگذارند؛ اما کارشناسان مرکز پژوهش‌های مجلس معتقدند ورود دولت به این مقوله در لایحه بودجه سال ۱۳۹۹ از منظر حکمرانی پولی نبوده است؛ بلکه افزایش نیاز دولت به انتشار اوراق به دلیل کسری بودجه ساختاری ناشی از وابستگی به نفت و تعریف‌نکردن پایه‌های مالیاتی جدید و افزایش درآمدهای پایدار مالیاتی را می‌توان علت اصلی ورود دولت به مقوله الزام بانک‌ها به وثیقه اوراق دولتی دانست؛ درحالی‌که اتفاقاً بانک‌هایی که مانده بدهی بالایی به بانک مرکزی دارند، اوراق دولتی در اختیار ندارند.
به‌عنوان مثال بانک سرمایه فقط چهار هزار میلیارد ریال اوراق اجاره آموزش‌وپرورش را در اختیار دارد و بانک مسکن نیز کمتر از هزار میلیارد ریال اوراق دولتی نگهداری می‌کند.

درصورتی که اضافه‌برداشت بانک سرمایه تا پایان سال ۹۹ در مقایسه با سال جاری ثابت بماند (که البته فرض بسیار بعیدی است)، این بانک باید ۹ هزار میلیارد تومان اوراق دولتی خریداری کند؛ اما سوال اینجاست که بانک ناسالم و زیان‌دهی مانند آن، منابع خرید این اوراق را چگونه و از چه محلی تأمین خواهد کرد؟ آیا برای تأمین آن هم باز به نرخ منابع بانک مرکزی می‌خواهند بروند؟ بنابراین به سطر می‌رسد این راه‌کار دولت هم حلال بحران وضعیت مالی این بانک‌ها نیست و نمی‌تواند آنها را نسیسمان کند.
نکته نگران‌کننده درباره این بانک‌ها این است که در جریان فعالیت آنها تحمل زیان آنها و بی‌انضباطی و نگاه‌داری‌شان بر دوش بانک مرکزی است و بعد از آن هم در صورت رسیدن به ایستگاه آخر مانند آنچه در سرنوشت مؤسسه ثامن‌الحجج دیدیم، زیان آن از جیب مردم؛ یعنی دارایی‌های بانک مرکزی باید پرداخت شود.

مکاتبه با

«سازنده جعبه سیاه بویننگ»

● رئیس کمیسیون بررسی سانحه سازمان هواپیمایی با بیان اینکه برای بازخوانی جعبه سیاه بویننگ ۷۳۷ در کشور نیازمند دریافت نرم‌افزارهای مربوط به جعبه سیاه بودیم، گفت: دراین‌باره با سازنده جعبه سیاه مکاتبه کردیم و پاسخ گرفتیم.
حسن رضایی‌فر در گفت‌وگو با فارس، در تشریح آخرین وضعیت بررسی سانحه بویننگ ۷۳۷ اوکراینی اظهار کرد: روند بررسی‌ها ادامه دارد، اما آخرین کاری که انجام شده، آن است که از کارخانه سازنده جعبه سیاه درخواست کرده‌ایم که به ما اعلام کنند برای بازخوانی جعبه سیاه، چه نرم‌افزاری لازم است.
او با اشاره به اینکه بویننگ ۷۳۷ سانحه‌دیده هواپیمای جدیدی است و بازخوانی جعبه سیاه آن تجهیزات خاص می‌طلبد، افزود: پس از پاسخ کارخانه سازنده، فهرست این نرم‌افزارها را به مسئولان مربوطه ارائه دادیم تا اگر می‌خواهند بازخوانی جعبه سیاه در داخل کشور انجام شود، این نرم‌افزارها را تهیه و خریداری کنند تا عملیات بازخوانی تا کشور انجام شود.
رئیس کمیسیون بررسی سانحه سازمان هواپیمایی با بیان اینکه سازنده قطعه جعبه سیاه همکاری لازم را با ما داشت، افزود: فهرست یک‌سری تجهیزات و برنامه‌های لازم برای نصب کابل‌ها و دالود و همچنین بازسازی، به مسئولان ارائه داده‌ایم تا خریداری شود و هم‌زمان در حال مذاکره با برخی متخصصان داخلی هستیم تا با این تمهیدات بازخوانی جعبه سیاه در کشور انجام شود.
رضایی‌فر با بیان اینکه تیم بررسی سانحه بویننگ ۷۳۷ اوکراینی با مدیریت سازمان هواپیمایی‌کشوری در حال انجام ادامه روند بررسی سانحه است، گفت: نمایندگان کشورهای اوکراین و کانادا هم در جلسات تیم بررسی سانحه در کنار ما حضور دارند.
بنابر این گزارش، رئیس کمیسیون بررسی سوانح هوایی سازمان هواپیمایی پیش‌ازاین نیز در پاسخ به این سؤال که نماینده معرفی‌شده از سوی آمریکا وارد بررسی سانحه در ایران می‌شود، گفته بود: «نفر پاسخ‌گوی» آمریکایی قرار نیست به ایران نیاید.
به گفته رضایی‌فر جعبه سیاه شامل نوار مکالمات خلبان و نوار پارامترهای موتور (FDR&CVR) هنوز باز نشده است.
تیم بررسی سانحه باید همه جوانب را بررسی کند که قاعداً این فرایند زمان‌بر خواهد بود و تکمیل گزارش سانحه احتمالاً یک سال زمان می‌برد.
علت وقوع این سانحه باید ریشه‌یابی می‌شد تا اقدامات اصلاحی و پیشگیرانه در دستور کار دستگاه‌های مختلف قرار گیرد.
رضایی‌فر گفته بود: کشورهای کانادا، آمریکا و اوکراین در سیات‌های مرتبط اعلام کرده‌اند که تاکنون بررسی سوانح در ایران مطابق با تمام استانداردها بوده است؛ در هیچ‌یک از گزارش‌های سوانح قبلی سانسور نداشتیم، در بررسی سانحه بویننگ ۷۳۷ هم نمایندگان اوکراین، کانادا و بازیسران ویژه حضور دارند و از تمام موضوعات مستندبرداری می‌کنند.

نرخ دلار به ۱۳۰۵۰تومان رسید

● قیمت هر دلار آمریکا (اسکناس) شنبه ۲۸ دی ۹۸ در صرافی‌های بانکی با ۵۰۰ تومان کاهش در مقایسه با معاملات پنجشنبه ۲۶ دی، به ۱۳هزارو ۵۰۰ تومان رسید.
به گزارش مهر، قیمت هر دلار آمریکا (اسکناس)، شنبه ۲۸ دی ۹۸ در صرافی‌های بانکی با ۵۰۰ تومان کاهش در مقایسه با معاملات پنجشنبه ۲۶ دی، به ۱۳هزارو ۵۰۰ تومان رسید.
براساس این قیمت خرید هر دلار آمریکا (اسکناس) نیز ۱۲هزارو ۹۵۰ تومان اعلام شده است.
هر یورو (اسکناس) برای خرید در صرافی‌های بانکی ۱۴هزارو ۵۵۰ تومان و برای فروش ۱۴هزارو ۶۵۰ تومان است.

خبر ویژه

سومین جایزه مسئولیت اجتماعی به «اورند پشرو» رسید

● بر اساس ارزیابی انجام‌شده در فرایند سومین جایزه مسئولیت اجتماعی و پایداری، شرکت اورند پیشرو توانست از میان صد شرکت مورد ارزیابی، خود را در میان هشت شرکتی که لوح سرآمدی مسئولیت اجتماعی و پایداری را دریافت کرده‌اند قرار دهد و پس از بررسی کمیته داوران و بر اساس شاخص‌های استاندارد، امتیاز و شایستگی لازم را برای دریافت لوح مسئولیت اجتماعی برای دومین مرتبه کسب کند.
این همایش در مرکز همایش‌های تلاش اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی و با حضور وزیر تعاون، کار و رفاه امور اجتماعی، محمد شریعتمداری و صدها شرکت معتبر از سراسر ایران شب گذشته برگزار شد.
این در حالی است که هیئتی متشکل از مدیران و کارشناسان شرکت هلدینگ رازکو و اورند پیشرو در این مراسم حضور داشته و این جایزه توسط وزیر‌کار و رفاه اجتماعی، آقای شریعتمداری، به احضردها صمدی، مدیرعامل هلدینگ رازکو، اهدا شد.
اورند پیشرو یکی از شرکت‌های زیرمجموعه هلدینگ رازکو است که در زمینه تولید قطعات خودرو فعالیت می‌کند.